

KINDERDOOP EN BEKERING VI (slot)

Onder de toorn van God

In ons laatste artikel over het boekje van David Kingdon, *Children of God*, waarin de schrijver het standpunt van de 'gereformeerde baptisten' met betrekking tot de kinderdoop uiteenzet, moeten wij nog een laatste vraag onder ogen zien: wat voor zekerheid hebben wij over onze kinderen als wij op het standpunt van Kingdon zouden moeten gaan staan?

Op deze vraag geeft de schrijver een antwoord dat niet mis te verstaan is. We moeten onze kinderen als onbekeerden behandelen, totdat uit hun leven' duidelijk blijkt dat er van een verandering tot hun behoud sprake is (10). Evenals de andere kinderen bevinden zich ook de kinderen van gelovige mensen onder de toorn van God (61, 63). Wij moeten onze kinderen beschouwen als niet-christenen. Wij kunnen niet tegen hen zeggen: 'Wees een goed christelijk kind' maar we moeten hun voorhouden: 'Bekeer je en geloof het evangelie' (64).

Gaan dan alle kinderen die in hun prille jeugd sterven, volgens Kingdon, verloren? Het is verre van hem om dat te beweren. God is machtig om zelfs alle kinderen die in hun eerste levensjaren sterven te redden. Maar Hij heeft ons niet verteld, of Hij dit doet of niet (10, 94, 97v).

Als God kleine kinderen redt, dan gaat dat langs de weg die voor groot en klein geldt: de weg van de wedergeboorte. Zonder wedergeboorte kan niemand het koninkrijk Gods binnengaan, heeft Jezus tegen Nicodemus gezegd, Joh. 3, 5. Vlees en bloed kunnen het koninkrijk Gods niet beërven, heeft Paulus de Corinthiërs voorgehouden, 1 Cor. 15, 50. Welnu, dan moet ook voor de kleinste kinderen gelden dat zij zonder wedergeboorte niet zalig kunnen worden.

Maar kun je over wedergeboorte, geloof en bekering bij kleine kinderen spreken? Je kunt van een kind in de wieg toch niet zeggen dat het gelooft, of dat het bekeerd is? Kingdon voert hiertegen echter aan, dat psychologische onbekwaamheid geen barrière voor Gods Geest vormt om zijn behoudende kracht in kinderen te verrichten (96). We moeten krachtig handhaven, dat God in staat is kinderen door Zijn vrije en soevereine genade te wederbaren. Geen on-wedergeboren persoon kan het koninkrijk Gods binnengaan. Dus moeten ook de kleine kinderen wedergeboren zijn om zich in de hemelse vreugde te kunnen verheugen. En als God sommigen met de Heilige Geest kan vervullen vanaf de schoot van hun moeder zoals Johannes de Doper, Luc. 1, 15, dan kan Hij ook

kleine kinderen wederbaren. Of wij dit kunnen begrijpen of niet, doet er niet toe (96v).

Kleine kinderen kunnen dus behouden worden. Maar ... wij hebben daarover ten aanzien van onze eigen kinderen geen zekerheid. Wij kunnen, schrijft Kingdon, slechts een houding aannemen van eerbiedige en hoopvolle onwetendheid. Letterlijk schrijft hij: 'an attitude of reverent and hopeful *agnosticism*' (98). Wij kunnen hopen, maar de onzekerheid blijft. Tot op de laatste bladzijden van zijn boekje toe vertelt Kingdon ons, dat we onze kinderen hebben te behandelen alsof zij onbekeerd zijn (99). Het mogen dan bevoorrechte kinderen zijn, omdat zij zich binnen de sfeer van de prediking en opvoeding van de kerk bevinden zij worden geen *christelijke* kinderen door dit privilege, maar alleen door echte bekering. En zolang die bekering niet blijkt, moeten we onze kinderen als onbekeerd behandelen (99). Zoals we hierboven reeds hoorden, blijven ze onder de toorn Gods zolang zij zich niet bekeerd hebben. Geen kinderen van God dus, maar kinderen des toorns!

Houden voor wedergeboren?

Tegen deze opvattingen van Kingdon zeggen wij met heel ons hart: nee. In plaats van Kingdons onzekerheid staat voor ons de zekerheid van het verbond, dat God met de gelovigen en hun kinderen heeft gesloten. Als wij Kingdons opvattingen zouden aanvaarden, dan hadden wij voor onze kinderen geen vaste grond onder hun en onze voeten. We zouden ook na het sterven van zo'n klein kind niet verder kunnen komen dan een 'eerbiedig en hoopvol agnosticisme'. Het kind kán behouden zijn, het kind kan ook verloren zijn. Op grond van de Heilige Schrift vinden wij echter deze houding van onzekerheid noch eerbiedig noch hoopvol.

Eerst echter nog iets anders. Is het waar dat wij – als wij Kingdons standpunt afwijzen en de gereformeerde opvatting over de kinderdoop blijven aanhangen dan een doop leren op grond van een veronderstelde wedergeboorte? Volgens Kingdon is dat de klassieke opvatting onder de gereformeerde voorstanders van de kinderdoop (64, 98). En hij citeert daarvoor onder anderen Abraham Kuyper (62).

Het is boeiend om het standpunt van Kuyper te vergelijken met dat van de (gereformeerde) baptisten.

Kuyper zei, wij moeten onze kinderen houden voor wedergeboren, en daarom kunnen ze gedoopt worden.

Kingdon zegt: Wij moeten onze kinderen houden voor niet-wedergeboren (want ze zijn kinderen des toorns) en daarom moeten ze niet gedoopt worden.

Het verschil is duidelijk. Maar de overeenkomst niet minder!

Kuyper zei, dat het verbond van God alleen opgericht is met de uitverkorenen, de wedergeborenen. Als de doop de bezegeling van het verbond is, dan is de doop die aan de uitverkoren dopelingen bediend wordt, eigenlijk de enige volle doop. Aangezien wij niet weten bij het doopvont welk kind wel en welk kind niet uitverkoren is, komt er een stuk onzekerheid in de doop te liggen. Wij komen daarom op het standpunt van *Kuyper* niet verder dan de *onderstelling* dat het gedoopte kind wel wedergeboren zal zijn.

Kingdon gaat – ondanks de kritiek die hij op *Kuyper* en anderen mag hebben toch een heel eind met zijn tegenstanders mee. Ook voor hem is het verbond van God opgericht met de uitverkorenen, de wedergeborenen, de gelovigen. De echte doop is alleen de doop die aan gelovigen bediend is. Ten aanzien van de kleine kinderen bestaat er onzekerheid. Het kan zijn dat een kind in de wieg wedergeboren is en dus gered wordt als het sterft; het kan ook anders zijn.

Nogmaals: het verschil is duidelijk. *Kuyper* wordt beheerst door een optimistische visie, *Kingdon* door een pessimistische visie als het over de toestand van de kleine kinderen gaat. *Kuyper* weet best dat veel kinderen later niet wedergeboren blijken te zijn, maar toch beschouwt hij *alle* kinderen die ten doop gehouden worden als wedergeboren kinderen. *Kingdon* gelooft graag dat ook de allerkleinste kinderen wedergeboren kunnen zijn, maar toch beschouwt hij *alle* kinderen als kinderen des toorns, die het koninkrijk Gods niet hebben ontvangen.

Een ingrijpend verschil. Maar een niet minder ingrijpende overeenkomst! *Beiden* gaan zij uit van wat er al of niet in het kind van gelovige ouders aanwezig is. *Kuyper* veronderstelt in het kind de wedergeboorte en laat het daarom dopen. *Kingdon* veronderstelt het tegendeel en wil daarom van de kinderdoop niet weten.

Roeping en belofte

Aan het adres van David *Kingdon* zouden wij graag het volgende willen zeggen. U hebt gemerkt dat wij uw opvattingen over de kinderdoop niet kunnen onderschrijven. Maar wij delen ook allerm minst het standpunt van Abraham *Kuyper*. Er is rond 1944 een kerkstrijd in Nederland gevoerd, waarin wij ons krachtig verzet hebben tegen een leer over het verbond en de kinderdoop, die wel de leer van Abraham *Kuyper*, maar niet die van de Heilige Schrift was. U stelt het dilemma niet

juist: óf met ons tegen de kinderdoop, óf met mensen als *Kuyper* vóór de kinderdoop. Dat dilemma aanvaarden wij niet. Beide standpunten moeten wij verwerpen. Want beide ontnemen ze ons een zekerheid die wij op grond van de Schrift hebben omtrent onze kinderen.

God heeft ons en onze kinderen tot Zijn verbond *geroepen*. Dáárom hebben onze kinderen een plaats in Zijn verbond. De roeping van God gaat aan alle geloof, aan alle bekering, aan alle wedergeboorte vooraf. Bij grote mensen en kleine kinderen. En zovelen er door het evangelie geroepen worden, die worden door God serieus geroepen. Als Hij zegt, dat de *belofte* van het verbond toe komt aan de gelovigen én hun kinderen, dan hebben we geen enkele onzekerheid over de roeping van onze kinderen. Zij zijn kinderen van het verbond, kinderen van God. En daarom dopen wij onze kinderen. Niet omdat er iets in hen aanwezig is (wedergeboorte, geloof, bekering), maar omdat er iets over hen is uitgesproken: de belofte van de vergeving der zonden en het eeuwige leven.

Een kind in de wieg gelooft niet. En her is scholastiek om in plaats van het geloof naar een geloofs-*kiem* in het kind te zoeken, zoals *Kuyper* deed. Maar ook al gelooft een kind in z'n eerste levensjaren niet, daarom kan het nog wel een kind van God zijn. Zou Hij, die de *goddeloze* rechtvaardigt, Rom. 4, 5, onze kinderen niet in genade mogen aannemen? Let wel, niet omdat het onze kinderen zijn, maar omdat Hij in Zijn souvereine genade ons en onze kinderen tot Zijn verbond heeft willen roepen.

Een kind in de wieg is ook niet wedergeboren. Wedergeboren worden wij door het levende en blijvende Woord van God, 1 Petr. 1, 23. Dat Woord moet gesproken en beluisterd zijn, zodat door het horen van het Woord Gods en door de werking van de Heilige Geest nieuwe mensen gevormd worden. Maar een klein kind is aan dit luisteren naar het Woord nog niet toe. Men moet, ook als het sterft, Jezus' woorden aan het adres van Nicodemus er niet bij halen om te bewijzen dat het kind dan toch wel 'wedergeboren' moet zijn geweest. Jezus spreekt tot de *volwassen* Nicodemus, die op de roeping van God een gelovig antwoord moet geven en zonder de nieuwe geboorte het koninkrijk Gods niet zal binnengaan. Jezus roept echter ook de kleine kinderen van Israël en zegent hen omdat voor hen het koninkrijk der hemelen is.

Ongetwijfeld is het waar, dat ook het vlees en bloed van kleine kinderen het koninkrijk Gods niet zal beërven, 1 Cor. 15, 50. Maar dat doet ook het vlees en bloed van de wedergeboren mensen niet. Zelfs de allerheiligste in dit leven heeft nog maar een klein begin van de nieuwe gehoorzaamheid aan de dag gelegd en heeft de verandering –

die voor de overgang van de vergankelijkheid naar de onvergankelijkheid nodig is – even nodig als de kinderen die geen strijd van het geloof en van de bekering hebben doorgemaakt. *Hoe* dit alles gaat, dat is Gods geheim.

Hoe de kinderen beschouwen?

Wij beschouwen onze kinderen, die op grond van Gods bevel en van Zijn belofte gedoopt worden, niet als kinderen waarop de toorn van God rust. Kingdon wil dat wij dat doen. Maar als onze kinderen kinderen van God zijn, aan wie de belofte van de vergeving der zonden en van het eeuwige leven geschonken is, dan rust op hen niet de toorn van God. Als God in Christus de kinderen zegent, moet niemand er het tegendeel van maken. Zonder het te beseffen, hadden onze kinderen deel aan de verdoemenis in Adam. Zonder het te weten zijn ze in Christus genadig tot Gods kinderen aangenomen.

Wij beschouwen onze kinderen óók niet als wedergeboren kinderen. Wij beschouwen ze als *verbondskinderen*, die wij hun doop moeten leren begrijpen. De belofte is voor hen, net zo goed als voor de ouderen. Maar de eis van het geloof en de bekering evengoed. Zij zullen op hun doop amen moeten zeggen door te geloven en zich te bekeren. Vanuit hun rijkdom spreken wij, ouders, hen op hun verantwoordelijkheid aan. *Ze zijn* kinderen van God, maar ze moeten ook als kinderen van God *leven*.

Wij durven – anders dan Kingdon – ook rustig van onze kinderen te zeggen, dat zij christelijke kinderen zijn. Zij zijn door de roeping van God (en niet door hun eigen ‘christelijkheid’) van de kinderen van deze wereld afgescheiden. Maar zij moeten dan ook als kinderen van God zich gedragen. Dat gaat niet vanzelf. En mét Kingdon zijn we tegen alle valse gerustheid. Wij zijn het helemaal met hem eens dat je niet moet veronderstellen dat onze kinderen wedergeboren zijn. Want zo’n veronderstelling kwéékt die valse gerustheid (64). Maar het kweekt geen valse gerustheid als wij – anders dan Kingdon – zeggen: wees een christelijk kind, om dan – mét Kingdon – daaraan toe te voegen: bekeer je en geloof het evangelie. Want bekering en geloof is een zaak van elke dag, een opdracht voor onze kinderen en, voor onze volwassenen.

Het zal ook duidelijk zijn dat wij bij het graf van onze kleine kinderen een zekerheid hebben. Omdat wij de wil en de roeping van God kennen uit Zijn Woord, dat getuigt dat de kinderen der gelovigen heilig zijn – niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond – daarom twijfelen onder ons de ouders niet aan de verkiezing en zaligheid van hun kinderen die God in hun jeugd uit dit leven wegneemt. Aldus onze Dordtse Leerre-

gels, I, 17.

Een laatste woord

Wij hebben het boekje van David Kingdon uitvoerig besproken. Er zit aan de zaak van de kinderdoop heel wat vast. Van harte hopen wij, dat met de bespreking van dit grote verschil tussen de Reformed Baptists en ons toch het contact bevorderd mag worden.

Wat wij in de Reformed Baptists tijdens onze vakanties in Engeland en bij het lezen van hun geschriften zo waardeerden, was het uitkomen voor de belijdenis van Gods souvereiniteit en Zijn vrije genade. Niet de mens, maar God beslist. Vandaar de afkeer die deze Reformed Baptists van alle *armenianisme* hebben.

In verband daarmee een laatste woord: Leggen onze vrienden in Engeland toch weer niet het accent op de beslissing van de méns – op zijn bekering – als zij de kinderdoop blijven verwerpen? De bekerings-theologie, die de baptistische leer van doop en kerk beheerst, kijkt als het over de kinderen gaat, *naar voren*: naar de tijd dat de kinderen antwoord geven aan Christus (vgl. pag. 21). Maar helaas grijpt zij niet *terug* op wat God als eerste gedaan heeft: de gelovigen mét hun kinderen opnemen in Zijn verbond. ‘Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen’. Joh. 15, 16 – dat kan ook van onze kleine kinderen gezegd worden. Hun bekering is nummer twee, hun roeping – vergezeld door de heilige doop – nummer één.

Wijzen wij de Reformed Baptists niet op wat ook voor hén het *hart* van het evangelie is als wij ernstige kritiek oefenen op hun verwerping van de kinderdoop? J.D.